

Arrest

nr. 136 919 van 22 januari 2015
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Nigeriaanse nationaliteit te zijn, op 5 januari 2015 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 22 december 2014.

Gelet op de artikelen 39/77 en 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op de beschikking van 14 januari 2015 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 21 januari 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BONTE.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en van attaché E. DEWIL, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart een Nigeriaans staatsburger te zijn van Esan afkomst.

Uw moeder is afkomstig uit Ghana.

U werd op 28 oktober 1989 te Benin City geboren.

Toen u 4 jaar was, ging u bij uw grootouders wonen in Urobho in Delta state.

Toen u aan uw middelbaar onderwijs begon, keerde u definitief terug naar Benin City.

In 2005 studeerde u af en begon u samen met 2 vriendinnen een kapperszaak in Benin City.

In 2007 kreeg u een zoon, E.. Zijn vader H. is inmiddels overleden.

Eind 2007 werd u lid van MASSOB, de 'Movement for the actualization of the sovereign state of Biafra'.

U werd er assistent van de vrouwenleider.

De Nigeriaanse overheid beschuldigde MASSOB van het gebruik van geweld.

Eind 2008 was u voor een kort bezoek in Abuja toen uw moeder u opbelde en vertelde dat er agenten langs geweest waren. Ze zochten u vanwege uw lidmaatschap van MASSOB en u werd geconvoceerd op het politiecommissariaat.

Uw moeder had schrik dat u iets zou overkomen en raadde u aan niet terug te keren.

Gedurende 4 maanden verbleef u in Abuja.

Vervolgens gaf uw moeder u geld en raadde u aan naar Ghana te verhuizen.

U wilde dit niet, omdat u niemand kende in Ghana.

Vervolgens leerde u in Abuja een zekere F. kennen. Ze stelde u voor om met haar naar Italië te reizen, waar ze een kapsalon voor u zou openen. U liet uw zoon achter bij uw moeder.

Begin 2009 verliet u Nigeria en reisde u naar Italië.

F. had u echter voorgelogen. U ging in Napels wonen en kwam in de prostitutie terecht. U werd ook meermaals geslagen door F. en haar broer N..

U wilde ontsnappen aan uw slechte situatie in Italië.

In 2011 reisde u daarom naar België omdat u er een vriendin kende.

Op 27 augustus 2011 werd u in België gearresteerd wegens illegaal verblijf en het uitoefenen van activiteiten als prostituee.

Daarom werd u op 9 september 2011 een bevel om het grondgebied te verlaten, betekend.

Vervolgens vroeg u op 5 oktober 2011 asiel aan bij de Belgische asielinstanties.

Omdat vastgesteld werd dat uw vingerafdrukken reeds eerder genomen werden in Italië, werd op 14 oktober 2011 door de Belgische overheid een overnameverzoek gericht aan de Italiaanse autoriteiten. Uit vrees voor een overbrenging naar Italië, ontvluchtte u uw opvangcentrum en verdween u van de radar.

Bijgevolg werd in het kader van uw eerste asielaanvraag op 3 januari 2012 een technische weigeringsbeslissing genomen door de Dienst Vreemdelingenzaken (hierna DVZ).

Sinds uw vertrek uit Italië begonnen familieleden van F. uw familieleden in Nigeria lastig vallen, omdat F. zei dat ze nog 65.000 euro van u moest.

In 2012 overleed uw moeder. Een jaar later overleed uw zus B..

In 2013 verhuisde u naar Nederland, waar u enkele maanden bij een vriendin woonde.

In oktober 2013 keerde u terug naar België.

Inmiddels In oktober 2013 leerde u A.C. kennen. Hij heeft de Braziliaanse en Belgische nationaliteit. Jullie begonnen een relatie. A.C. ondersteunde u financieel.

Rond augustus 2014 overleden uw broers E. en V.. Ook uw vader overleed korte tijd later.

Op 5 november 2014 werd u voor een tweede keer gearresteerd door de Belgische autoriteiten, opnieuw wegens illegaal verblijf. U werd naar het gesloten centrum Caricole gebracht en erna naar het Centrum voor illegalen te Brugge.

Op 21 november 2014 diende u een tweede asielaanvraag in bij de Belgische asielinstanties.

B. Motivering

Na nader onderzoek van alle door u ingeroepen asielmotieven stel ik vast dat ik u noch de status van vluchteling, noch het subsidiaire beschermingsstatuut kan geven.

U bent er immers geenszins in geslaagd om een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

U verklaart uw land van herkomst te hebben verlaten omdat de Nigeriaanse overheid u vervolgde wegens uw lidmaatschap van MASSOB (gehoor p.9,10).

Verder stelt u dat u bij een eventuele terugkeer naar Nigeria bevreesd bent voor F., de vrouw die u naar Italië bracht en u dwong zich te prostitueren (gehoor, p. 11).

Echter, volgende bedenkingen dienen bij uw verklaringen op het Commissariaat-generaal te worden gemaakt.

Betreffende uw verklaarde vrees voor de Nigeriaanse autoriteiten wegens uw vermeende lidmaatschap van MASSOB (gehoor, p.9,10), moet vastgesteld worden dat uw lidmaatschap van MASSOB allerm minst geloofwaardig overkomt.

Zo verklaarde u bij de DVZ dat u sinds 2006 lid was van MASSURB, een politieke oppositiepartij en dat u assistente was van de hoofdleider Ralph Uwazirike (zie vragenlijst CGVS, p.1, pt. 3).

Nochtans verklaarde u bij het CGVS dat u lid was van MASSOB sinds eind 2007 en dat u assistent was van de vrouwenleider en niet van Ralph Uwazuruike (gehoor, p.9,13).

Het feit dat u bij de DVZ en het CGVS afwijkende verklaringen aflegt over onder andere uw functie bij MASSOB en het jaar waarin u lid werd van MASSOB doet afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw vermeende lidmaatschap van MASSOB.

Verder verklaarde u dat de afkorting MASSOB staat voor 'Movement for the actualization of the sovereign state of Biafra' (gehoor, p.9).

Vervolgens werd u gevraagd wat Biafra is. U antwoordde dat u het niet weet.

Vervolgens werd u gevraagd waar Biafra ligt. U antwoordde dat het in Imo state ligt en dat u niet weet of het ook in andere staten van Nigeria ligt (gehoor, p.13).

Het is opvallend dat u lid zou zijn van de organisatie MASSOB die strijdt voor 'de hernieuwing van de soevereine staat Biafra', maar u niet of nauwelijks zou weten wat Biafra is en waar Biafra precies ligt. Verder in het gehoor verklaarde u dat MASSOB strijdt voor onafhankelijkheid van het zuidoosten en zuid-zuiden van Nigeria.

Wanneer u gevraagd werd om uit te leggen welke Nigeriaanse staten precies bedoeld worden met 'het zuid-oosten en het zuid-zuiden' raakt u niet verder dan te stellen dat dit Delta staat is, de Niger delta en Biafra (gehoor, p.13).

Nochtans blijkt uit informatie van het CGVS (toegevoegd aan het dossier) dat met 'het zuid-oosten' Igboland bedoeld wordt en meestal de vijf deelstaten bedoeld worden waar de bevolking overwegend Igbo zijn: Abia staat, Anambra staat, Ebonyi staat, Enugu staat en Imo staat.

Dit is dan weer het binnenland van de Nigeriaanse oostelijke regio, die zich op 31 mei 1967 van de rest van Nigeria heeft proberen af te scheuren, als zelfstandige staat onder de naam Biafra.

De oostelijke regio omvat ook de volgende vijf huidige deelstaten Akwa Ibom, Bayelsa, Cross River, Delta en Rivers, vaak in Nigeriaans verband het 'zuidelijke zuiden' genoemd.

Dat u als verklaard lid van MASSOB, dat volgens uw verklaringen strijdt voor de onafhankelijkheid van het zuid-oosten en zuid-zuiden van Nigeria, niet zou weten welke staten precies bedoeld wordt met dit zuidoosten en zuid-zuiden, is frappant.

Daarnaast werd bij u gepolst naar uw kennis van de Biafra-oorlog, maar u antwoordde dat u dit niet kent omdat u erg jong was (gehoor, p.14).

Uit informatie van het CGVS blijkt nochtans dat de Nigeriaanse oostelijke regio zich als zelfstandige staat onder de naam Biafra op 31 mei 1967 van de rest van Nigeria heeft proberen af te scheuren, wat leidde tot een 3 jaar durende burgeroorlog.

De positie van de Igbo en hun verhouding tot andere etnische groepen in Nigeria, gekoppeld aan de pogingen van de oostelijke regio, die door Igbo wordt gedomineerd, om zich in de periode 1967-1970 van de rest van Nigeria af te scheuren, vormt dan weer de achtergrond waartegen MASSOB eind 1990 ontstond.

Dat u lid zou zijn van MASSOB, maar niets zou kunnen vertellen over de Biafraoorlog, komt niet erg aannemelijk over.

Verder behoort u tot de Esan-stam en woonde u sinds ongeveer 1999 onafgebroken in Benin City in Edo state (gehoor, p.3,5).

Uit informatie van het CGVS (toegevoegd aan het dossier) blijkt echter dat MASSOB onlosmakelijk verbonden is met de Nigeriaanse etnische groep Igbo, wegens het feit dat de organisatie zich als hoofddoel het zelfbestemmingsrecht van de Igbo-bevolking stelt.

Bijgevolg lijkt het erg opmerkelijk dat u als lid van de Esanstam lid zou worden van MASSOB, temeer daar u sinds ongeveer 1999 in Edo state woonde en deze staat niet in de oostelijke regio van het land ligt en Edo state niet tot de zone behoort waarvoor MASSOB onafhankelijkheid nastreeft.

Wanneer u gevraagd werd waarom u lid werd van MASSOB, aangezien u niet tot de Igbo-etnie behoort, antwoordde u dat het gewoon een job was en dat u geld wilde verdienen (gehoor, p.12,13).

Hiermee overtuigt u niet. Dat u enkel vanwege financiële redenen lid zou worden van een organisatie die strijdt tegen het centrale gezag voor de rechten van een andere stam dan de uwe, komt weinig aannemelijk over.

Bovendien gaf u bij de vraag naar uw uitgeoefende beroepen in Nigeria enkel aan dat u een kapsalon had in Benin City en vertelde u niets over een betaalde job bij MASSOB (gehoor, p. 5).

Vervolgens werd u gevraagd of u ook achter de standpunten van MASSOB stond. U antwoordde bevestigend.

Wanneer u gevraagd werd om dit uit te leggen, raakte u ook na aandringen niet verder dan te stellen dat ze vrede willen, dat ze hun eigen regio willen en dat u dit steunt (gehoor, p.12).

Uw verklaringen zijn kort, vaag en niet doorleefd.

U weet niet te overtuigen betreffende uw verklaarde drijfveren om lid te worden van MASSOB.

Bovendien verklaarde u dat de vlag van Biafra er als volgt uit ziet: een schip, met strepen in roze, zwart en blauw. Het logo van MASSOB is volgens u een rijzende zon (gehoor, p.13).

Nochtans is het logo van Biafra én van MASSOB een rijzende zon, met op de achtergrond strepen rode, zwarte en groene strepen (zie toegevoegde informatie).

Het is dus onduidelijk waarom u het hebt over een schip en roze en blauwe strepen.

Verder stelt u dat u eind 2007 lid werd van MASSOB en gedurende een jaar en enkele maanden werkte als assistent van de vrouwenleider.

U zegt dat deze vrouwenleider P. heet, maar u kunt niet haar volledige naam noemen (gehoor, p.10,14).

U weet ook niet waaruit het takenpakket van P., de vrouwenleider, zoal bestond. U zegt hierover: "dat weet ik niet, ik weet alleen wat ik moest doen" (gehoor, p.14).

Nochtans zou verwacht worden dat een assistent van de vrouwenleider enig zicht heeft op de activiteiten en het takenpakket van haar overste.

Verder werd u gevraagd of u sinds uw vertrek uit Nigeria nog informatie hebt opgezocht in verband met de activiteiten van MASSOB.

U antwoordde ontkennend en legde uit dat u niet meer in Nigeria bent en weet dat u hier niet gearresteerd kan worden (gehoor, p.11).

Het feit dat u uw belangstelling voor MASSOB verloor nadat u Nigeria verlaten had, toont opnieuw aan dat uw vermeende lidmaatschap van 1 jaar bij MASSOB weinig overtuigend is.

Tenslotte kon u naast de leider Ralph Uwazurike geen andere namen noemen van prominente leden van MASSOB, enkel "M."

U kunt zelfs geen enkele naam van andere gewone leden van MASSOB geven.

U verklaart dat de Nigeriaanse autoriteiten u zochten omdat u degene was bij MASSOB die de namen van deelnemers, donoren,... opschreef en de overheid volgens u dacht dat u die namen aan hen zou kunnen doorgeven (gehoor, p.12,14,15).

Deze verklaring komt echter nogal bedenkelijk over aangezien u geen enkel MASSOB-lid bij naam kunt noemen en zelfs van uw eigen overste alleen de voornaam weet.

Op basis van alle voorgaande vaststellingen kan geconcludeerd worden dat uw vermeende lidmaatschap van MASSOB helemaal niet geloofwaardig overkomt.

Bijgevolg komen ook uw verklaringen over vervolging door de Nigeriaanse overheid vanwege uw MASSOB-lidmaatschap ongeloofwaardig over.

Verder stelt u dat u bij een eventuele terugkeer naar Nigeria bevreesd bent voor F., de vrouw die u naar Italië bracht en u dwong zich te prostitueren (gehoor, p. 11). Hierbij moet het volgende opgemerkt worden.

Om te beginnen is er het feit dat u tot twee keer toe asiel aanvraag in België, nadat u gearresteerd werd door de politie wegens illegaal verblijf op het Belgisch grondgebied.

Op 27 augustus 2011 werd u in België gearresteerd wegens illegaal verblijf en het uitoefenen van activiteiten als prostituee.

Daarom werd u op 9 september 2011 een bevel om het grondgebied te verlaten, betekend.

Vervolgens vroeg u op 5 oktober 2011 asiel aan bij de Belgische asielinstanties.

Na uw arrestatie wachtte u dus ruim een maand alvorens een eerste asielaanvraag in te dienen.

Op 5 november 2014 werd u voor een tweede keer gearresteerd door de Belgische autoriteiten, opnieuw wegens illegaal verblijf. U werd naar het gesloten centrum Caricole gebracht en erna naar het Centrum voor illegalen te Brugge.

Op 21 november 2014 diende u een tweede asielaanvraag in bij de Belgische asielinstanties.

Na uw arrestatie wachtte u nog 16 dagen alvorens een tweede asielaanvraag in te dienen.

Het feit dat u zowel in 2011 als in 2014 pas na uw arrestatie door de politie besloot om asiel aan te vragen en respectievelijk 39 dagen en 16 dagen na uw arrestatie wachtte om uw eerste en tweede asielaanvraag in te dienen, doet besluiten dat de door u geschetste nood aan bescherming ernstig gerelativeerd kan worden. Van iemand die daadwerkelijk nood heeft aan bescherming door de Belgische autoriteiten, mag immers verwacht worden dat zij zo snel als mogelijk asiel aanvraagt bij de bevoegde instanties.

Daarnaast stelt u dat u na uw vertrek uit Italië nog contact had met F., die nog steeds in Italië woont. Via een vriendin in Italië hoorde u dat F. 65.000 euro van u wilde en dreigde om u en uw zoon te doden.

Ook hoorde u van uw zus dat de familie van F. sinds uw vertrek uit Italië regelmatig bij haar langs kwamen en dreigde dat het geld betaald moest worden en dat u en uw familie anders gedood zouden worden.

U geeft echter zelf meermaals aan dat u niet weet of F. en haar familie ooit verder gegaan zijn dan enkel dreigementen (gehoor, p.8,9,10,11).

Een jaar geleden overleed uw zus. Uw 2 broers overleden 4 maanden geleden. Korte tijd later overleed ook uw vader (gehoor, p.3,4).

U hebt echter geen enkele aanwijzing dat hun overlijdens te maken zouden hebben met de dreigementen van F.. U zegt dat u het niet weet.

U verklaarde dat uw zus eens geslagen werd op straat door mensen die zegden dat ze in de weg liep en dat ze vorig jaar overleed nadat ze ziek werd.

Over uw ene broer zegt u ook dat hij overleed wegens ziekte.

Uw vader overleed volgens u vanwege het verdriet omwille van de dood van zijn 2 zonen (gehoor, p.3,4,8,10,11).

U hebt helemaal geen concrete aanwijzingen dat de problemen met de familie van F. verder gingen dan enkel dreigementen.

Bijgevolg lijkt het weinig aannemelijk dat u bij een eventuele terugkeer naar Nigeria te vrezen zou hebben voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of voor een reëel risico op het lijden van ernstige schade.

Verder beschikt u, bij mogelijke problemen met de familie van F. of F. zelf, na een eventuele terugkeer naar Nigeria, over de mogelijkheid om hiervoor beroep te doen op de nationale beschermingsmogelijkheden in Nigeria.

Bovendien is er een federale organisatie die door de Nigeriaanse overheid in het leven werd geroepen en die verantwoordelijk is voor de opvang, bescherming en re-integratie van slachtoffers van mensenhandel, het National Agency for Prohibition of Traffic in Persons (NAPTIP). NAPTIP beschikt over een aantal opvangtehuizen (shelters), verspreid over het land (Abuja, Benin City, Enugu, Kano, Lagos, Sokoto en Uyo). De slachtoffers zijn hier veilig.

De grootste groep wordt gevormd door binnenlandse slachtoffers, maar het betreft ook een aanzienlijk aantal vrouwen dat vrijwillig is teruggekeerd uit het buitenland.

Behalve NAPTIP beschikt ook een aantal ngo's over shelters waar slachtoffers kunnen worden opgevangen en over half way homes, waar vrouwen een tijd kunnen verblijven voordat zij worden herenigd met familie of worden hervestigd.

Recentelijk vonden onder de Trafficking in Persons Act diverse veroordelingen van mensenhandelaren plaats, met gevangenisstraffen uiteenlopend van twee maanden tot 14 jaar. De maximumstraf voor mensenhandel met een minderjarige (onder de 18 jaar) is levenslang.

Bij NAPTIP zijn er geen gevallen bekend van slachtoffers van mensenhandel die, na tussenkomst van NAPTIP met hun familie zijn herenigd, te maken kregen met intimidatie en/of geweld van de kant van de mensenhandelaren.

Hieruit blijkt dat u desgevallend bij terugkeer naar Nigeria mogelijk beroep zou kunnen doen op de autoriteiten of het NAPTIP voor wat eventuele bedreigingen vanwege de mensenhandelaren betreft.

Daarnaast verklaarde u dat u wel naar Italië zou kunnen terugkeren en dan in een andere stad zou kunnen wonen, dan Napels waar F. woonde (gehoor, p.8).

Bijgevolg lijkt het aannemelijk dat u indien nodig ook in Nigeria over een intern vluchtalternatief zou kunnen beschikken en in een andere stad dan uw woonplaats Benin City terecht zou kunnen. Alhoewel dit niet evident zou zijn, zou u mede vanwege uw ervaring als kapster en uitbaatster van een kapsalon (gehoor, p.5) en desgevallend met de steun van NAPTIP in staat geacht moeten worden elders in Nigeria een nieuw bestaan op te bouwen.

Op basis van bovenstaande vaststellingen kan geconcludeerd worden dat u er niet in geslaagd bent om een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

U legde tenslotte geen documenten neer die ons toelaten uw identiteit, nationaliteit of reisweg te controleren.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Middelen

Verzoekster voert in haar verzoekschrift van 5 januari 2016 (sic) als enig middel (zie p. 3) een schending aan van artikel 48/3, § 1 van de wet van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: vreemdelingenwet).

Zij laat gelden dat de elementen waarop de commissaris-generaal zich baseert niet voldoende zijn om lastens haar een weigeringsbeslissing te nemen.

Waar de commissaris-generaal een tegenstrijdigheid weerhoudt tussen haar verklaringen bij de Dienst Vreemdelingenzaken waar zij stelde dat zij assistente was van de hoofdleder en haar verklaringen op het Commissariaat-generaal waar zij verklaarde dat zij assistente was van de vrouwenleider, antwoordt verzoekster dat het verschil in haar verklaringen te wijten was aan stress tijdens de verhoren.

Volgens haar is het algemeen geweten dat meerdere asielzoekers de rust en de concentratiemogelijkheid verliezen tijdens het verhoor wegens het belang die ze hechten aan heel het

gebeuren. Zij stelt dat zij tijdens haar verhoor bij het commissariaat generaal een beetje rustiger was en zich daarom vrijer kon uitdrukken.

Aangaande de vaststelling in de beslissing dat verzoekster onvoldoende kennis heeft over Biafra, zijn ligging alsmede de staten van zuid-oosten en zuid-zuiden Nigeria, verduidelijkt verzoekster dat zij antwoorden heeft willen formuleren op de vragen betreffende Biafra, de ligging ervan alsmede de staten die de onafhankelijkheid eisen.

Zij voert aan dat het feit dat zij zich vergist zou hebben over bepaalde elementen van haar antwoorden, *in casu* niet weerhouden kan worden als tegenindicatie voor de geloofwaardigheid van haar relaas. Zij stelt dat uit haar antwoorden duidelijk is gebleken dat (zie p. 4) *“Ze de doelstelling van de politieke partij goed kent. Ze weet welk deel van Nigeria de onafhankelijkheid eist. Ze weet dat de politieke partij”* (sic). Zij geeft toe dat zij het weliswaar moeilijk gehad heeft om bepaalde staten van het zuid-zuiden en zuid-oosten van Nigeria te situeren maar dit betreft volgens haar *“een louter gebrek van aardrijkskundige vaardigheden”*.

Zij merkt ook op dat naast de aangehaalde verkeerde antwoorden, de commissaris generaal met geen woord rept over haar correcte antwoorden dienaangaande.

Waar de commissaris generaal vaststelde dat verzoekster, in haar hoedanigheid van lid van de MASSOB, in staat zou moeten zijn om meer te vertellen over de Biafra-oorlog, stelt verzoekster dat de oorlog van Biafra weliswaar een belangrijk gebeurtenis uitmaakt van de geschiedenis van de afscheidingsbeweging, maar deze oorlog toch meer dan 40 jaar geleden gevoerd werd. Zij verklaart dat zij tijdens haar verhoor op het commissariaat generaal alles vertelde wat zij over de voormelde oorlog wist.

Zij merkt op dat bij het beoordelen van de kwantiteit en de kwaliteit van die informatie rekening dient te worden gehouden met het feit dat kwestieuze oorlog van 1967 dateert en dat zij in 1989 geboren is, zodat haar generatie die oorlog niet heeft meegemaakt. Volgens haar betekent het loutere feit dat zij lid van MASSOB is, niet dat zij veel over de Biafra-oorlog zou moeten kunnen zeggen.

Uit het voorgaande blijkt volgens haar dat de opmerkingen van de commissaris generaal over de kennis van de Biafra-oorlog niet relevant zijn.

Betreffende de vaststelling van de commissaris generaal dat het opmerkelijk is dat verzoekster, als lid van de Esan-stam, lid werd van MASSOB gezien haar stam geen deel uitmaakt van de gebieden waarvan MASSOB de onafhankelijkheid eist, stelt verzoekster dat zij die mening niet deelt.

Zij wijst erop dat zij tijdens haar verhoor op het Commissariaat- generaal verklaarde dat zij lid werd van MASSOB om financiële redenen; zij had de mogelijkheid om een job te krijgen als assistente van de vrouwleider van MASSOB en, gelet op het feit dat het niet altijd evident is om werk te vinden in haar land, greep zij de geboden mogelijkheid.

Op de vaststelling van de commissaris-generaal dat verzoekster onjuiste informatie heeft gegeven over de vlag en het logo van Biafra en MASSOB, repliceert verzoekster dat uit haar verklaringen blijkt dat zij wél over voldoende kennis van de vlag en het logo beschikte. Zij laat gelden dat het feit dat zij “roze” zei in plaats van “rood” komt door het feit dat deze twee kleuren sterk op elkaar lijken.

Met betrekking tot het takenpakket van de vrouwenleider, alsmede de informatie over MASSOB en de namen van belangrijke leden van de vereniging, betwist verzoekster de vaststelling van de commissaris-generaal dat zij onvoldoende informatie gaf.

Zij besluit dat zij coherente verklaringen heeft afgelegd, die niet in tegenstelling zijn met de algemeen bekende informatie.

Hierdoor dient men vast te stellen dat haar vrees voor vervolging gegrond is en dat indien er nog twijfel zou bestaan over de geloofwaardigheid van haar relaas, toch aangenomen moet worden dat er voldoende elementen zijn die rechtvaardigen dat haar ten minste het voordeel van de twijfel wordt toegekend.

Verzoekster vraagt aan de Raad de beslissing van 22 december 2014 van de commissaris-generaal te hervormen en *“de asielaanvraag van verzoekster gegrond te verklaren”*.

2.2. Beoordeling

2.2.1. Bevoegdheid

De Raad beschikt inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, met uitzondering van de in artikel 57/6, eerste lid, 2° van de vreemdelingenwet bedoelde beslissingen, over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat de Raad het geschil, in zijn geheel, aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter, in laatste aanleg, uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Parl. St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95).

Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund, noch door de kritiek van de verzoekende partij daarop.

2.2.2. Bewijslast

De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, The Law of Refugee Status, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84).

De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124).

Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, 1992, nr. 204).

De commissaris-generaal moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen.

Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

2.2.3. Vluchtelingenstatus

De Raad hecht geen geloof aan het door verzoekster voorgehouden lidmaatschap van MASSOB gezien

(i) verzoekster tegenstrijdige verklaringen aflegde over haar functie bij MASSOB en het jaar waarin zij lid werd van MASSOB (zie vragenlijst DVZ, vraag 3; zie het verhoorverslag van 16 december 2014, p. 9, 13);

(ii) haar onwetendheid over de standpunten van MASSOB (zie het verhoorverslag, p. 12), over Biafra (zie het verhoorverslag, p. 9, 13), over de Biafra-oorlog (zie het verhoorverslag, p. 14) en over de vlag van Biafra (zie het verhoorverslag, p. 13);

(iii) zij verklaart te behoren tot de Esan-stam sinds ongeveer 1999 onafgebroken in Benin City in Edo state te hebben gewoond (zie het verhoorverslag, p. 3, 5), terwijl uit de informatie door de commissaris-generaal toegevoegd aan het administratief dossier, blijkt dat MASSOB onlosmakelijk verbonden is met de Nigeriaanse etnische groep Igbo, wegens het feit dat voormelde organisatie zich als hoofddoel het zelfbestemmingsrecht van de Igbo-bevolking stelt;

(iv) zij niet kon aangeven wat de volledige naam van de vrouwenleider was (zie het verhoorverslag, p. 10, 14), noch wat het takenpakket van de vrouwenleider inhield (zie het verhoorverslag, p. 14), hoewel verzoekster beweerde gedurende een jaar en enkele maanden als assistente van deze vrouwenleider te hebben gewerkt;

(v) zij aangaf haar belangstelling voor MASSOB te hebben verloren nadat zij Nigeria verlaten had (zie het verhoorverslag, p. 11);

(vi) zij, naast de leider Ralph Uwazurike, geen andere namen kon noemen van prominente leden van MASSOB dan "M.", noch van andere gewone leden van MASSOB (zie het verhoorverslag, p. 12, 14, 15).

Verzoekster wijt in haar verzoekschrift haar tegenstrijdige verklaringen over haar functie bij MASSOB en het jaar waarin zij lid werd van MASSOB, aan stress tijdens de verhoren, gezien het volgens haar algemeen geweten is dat diverse asielzoekers de rust en de concentratiemogelijkheid verliezen tijdens het verhoor wegens het belang die ze hechten aan heel het gebeuren, en zij tijdens haar verhoor bij het commissariaat generaal een beetje rustiger was en zich daarom vrijer kon uitdrukken.

De vaststelling dat verzoekster bij de Dienst Vreemdelingenzaken verklaarde dat zij sinds 2006 lid was van MASSURB en dat zij assistente was van de hoofdleder Ralph Uwazirike (zie vragenlijst DVZ, vraag 3), terwijl zij op het Commissariaat-generaal aangaf dat zij lid was van MASSOB sinds eind 2007 en dat zij assistent was van de vrouwenleider en niet van Ralph Uwazuruike (zie het verhoorverslag, p. 9, 13), kan geenszins verschoond worden door stress bij de Dienst Vreemdelingenzaken.

Vooreerst benadrukt de Raad dat van een asielzoeker mag worden verwacht dat hij voor de diverse asielinstanties coherente, gedetailleerde en volledige verklaringen aflegt en dat hij de feiten die de aanleiding vormen van zijn vlucht uit zijn land van herkomst, gelet op het belang ervan voor de beoordeling van zijn asielrelaas, op een zorgvuldige, nauwkeurige en gelijkluidende wijze weergeeft in iedere fase van het onderzoek.

Uit het administratief dossier blijkt bovendien dat het verhoor bij de Dienst Vreemdelingenzaken haar in het Engels werd voorgelezen en dat verzoekster vervolgens ondertekende waardoor zij zich uitdrukkelijk akkoord heeft verklaard met de inhoud ervan. Na bedoeld verhoor kreeg verzoekster bovendien de gelegenheid nog iets toe te voegen, wat zij evenwel naliet.

Waar verzoekster in haar verzoekschrift aanvoert dat het feit dat zij zich vergist zou hebben over bepaalde elementen van haar antwoorden, door de commissaris-generaal niet weerhouden kan worden als tegenindicatie voor de geloofwaardigheid van haar relaas, dat uit haar antwoorden duidelijk is gebleken dat (zie p. 4) *“Ze de doelstelling van de politieke partij goed kent. Ze weet welk deel van Nigeria de onafhankelijkheid eist. Ze weet dat de politieke partij”* (sic) en dat zij het weliswaar moeilijk gehad heeft om bepaalde staten van het zuid-zuiden en zuid-oosten van Nigeria te situeren maar dit volgens haar *“een louter gebrek van aardrijkskundige vaardigheden”* betreft, wijst de Raad erop dat verzoekster wél degelijk onaannemelijk onwetend bleek over de standpunten van MASSOB (zie het verhoorverslag, p. 12), Biafra (zie het verhoorverslag, p. 9, 13), de Biafra-oorlog (zie het verhoorverslag, p. 14) en de vlag van Biafra (zie het verhoorverslag, p. 13), terwijl MASSOB net strijdt voor de hernieuwing van de soevereine staat Biafra en dit aldus een kernaspect van verzoeksters asielrelaas betreft.

Dat de oorlog van Biafra van 1967 dateert en dat verzoekster in 1989 geboren is, zodat haar generatie die oorlog niet heeft meegemaakt, zoals zij stelt in haar verzoekschrift, doet hieraan geen afbreuk.

De Raad benadrukt dat het in de eerste plaats aan verzoekster toekomt om aan de hand van een coherent relaas, achtergrondkennis van haar leefwereld en voor haar relaas relevante elementen de waarachtigheid ervan aannemelijk te maken.

Waar verzoekster in haar verzoekschrift laat gelden dat zij wél over voldoende kennis van de vlag en het logo beschikte en dat het feit dat zij “roze” zei in plaats van “rood” komt doordat deze twee kleuren sterk op lijken, merkt de Raad op dat verzoekster verklaarde dat de vlag van Biafra een schip afbeeldt, met strepen in roze, zwart en blauw (zie het verhoorverslag, p. 13), terwijl uit de informatie door de commissaris-generaal toegevoegd aan het administratief dossier, blijkt dat het logo van Biafra én van MASSOB een rijzende zon is, met op de achtergrond strepen rode, zwarte en groene strepen.

Verzoekers onwetendheden en haar nalatige handelingen om zich te informeren doen ernstige twijfels rijzen over de waarachtigheid van haar asielrelaas.

De uitleg in het verzoekschrift dat verzoekster lid werd van MASSOB om financiële redenen, dat zij de mogelijkheid had om een job te krijgen als assistente van de vrouwleider van MASSOB en, gelet op het feit dat het niet altijd evident is om werk te vinden zij de geboden mogelijkheid greep, is geenszins aannemelijk.

Zo stelt de Raad vast dat verzoekster, gevraagd naar haar uitgeoefende beroepen in Nigeria, enkel aangaf dat zij een kapsalon had in Benin City en niets vertelde over een betaalde job bij MASSOB (zie het verhoorverslag, p. 5).

Dat verzoekster enkel vanwege financiële redenen lid zou worden van een organisatie die strijdt tegen het centrale gezag voor de rechten van een andere stam dan de hare, temeer gelet op verzoeksters talrijke onwetendheden over de organisatie, is ongeloofwaardig.

De Raad stelt vast dat verzoekster evenmin aannemelijk maakt dat zij bij een eventuele terugkeer naar Nigeria een gegronde vrees voor vervolging dient te koesteren voor F. gezien

(i) verzoekster tot twee keer toe pas asiel aanvraag in België nadat zij gearresteerd werd door de politie wegens illegaal verblijf op het Belgisch grondgebied en in 2011 en in 2014 respectievelijk 39 dagen en

16 dagen na haar arrestatie wachtte om haar eerste en tweede asielaanvraag in te dienen, wat erop wijst dat zij internationale bescherming niet dringend noodzakelijk achtte en als dusdanig de ernst van de door haar voorgehouden vervolging sterk relativeert;

(ii) zij geen concrete aanwijzingen heeft dat de problemen met de familie van F. verder gingen dan enkel dreigementen (zie het verhoorverslag, p. 3, 4, 8-11);

(iii) zij, bij mogelijke problemen met de familie van F. of F. zelf, na een eventuele terugkeer naar Nigeria, over de mogelijkheid beschikt om hiervoor beroep te doen op de nationale beschermingsmogelijkheden in Nigeria, zoals blijkt uit de informatie door de commissaris-generaal toegevoegd aan het administratief dossier;

(iv) zij verklaarde dat zij wel naar Italië zou kunnen terugkeren en dan in een andere stad Napels -waar F. woonde- zou kunnen wonen (zie het verhoorverslag, p. 8) en het bijgevolg aannemelijk is dat verzoekster op de vlucht voor F, indien nodig ook in Nigeria over een intern vluchtalternatief zou kunnen beschikken en in een andere stad dan haar woonplaats Benin City terecht zou kunnen.

Gelet op bovenstaande vaststellingen wordt aan het asielrelaas van verzoekster geen geloof gehecht worden; er is derhalve geen reden om het te toetsen aan het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (RvS 12 januari 1999, nr. 78.054, Polat).

De vluchtelingenstatus als voorzien in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, wordt niet erkend.

2.2.4. Subsidiaire beschermingsstatus

Een ongeloofwaardig relaas kan ook niet als basis dienen voor een toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4, §2, a) en b) van de vreemdelingenwet.

Verzoekster brengt geen andere elementen aan die wijzen op een reëel risico op ernstige schade in de zin van voormelde wetsbepalingen.

Verzoekster voert tevens geen concrete elementen aan waarmee aannemelijk wordt gemaakt dat zij in geval van een terugkeer naar haar land van herkomst, een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet, noch beschikt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen over algemeen bekende informatie waaruit dergelijk risico blijkt.

De subsidiaire beschermingsstatus als voorzien in artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, wordt niet toegekend.

2.2.5. Besluit

In het kader van de devolutieve kracht van het beroep volstaan bovenstaande vaststellingen om te besluiten dat verzoekster geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of een risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van voormelde wet aantoont.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tweeëntwintig januari tweeduizend vijftien door:

dhr. M. BONTE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. I. VERLOOY,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

I. VERLOOY

M. BONTE